

Det her gælder for en periode på 4 uger af gangen, og så skal politi og anklagemyndighed indberette til domstolene, hvilke numre man rent faktisk har aflyttet, i hvilket omfang man har gjort det, hvorfor man har gjort det, og hvad begrundelsen var, for at man gjorde det. Der ligger altså en domstolskontrol i det, men det er ikke bare en domstolskontrol, for man sender det rent faktisk videre til en beskikket advokat, som også kan sidde og vurdere, om det her nu også er rimeligt, om det inden for lovens øvrige generelle regler er i orden. Og hvis den beskikkede forsvarer ikke mener det, kan han begære en prøvelse af sagen med det samme.

Det, der er tilfældet, er altså, at vi med det her lovforslag prøver at følge med forbryderne og den teknologiske udvikling. Det synes jeg faktisk er rigtig godt, og derfor er der naturligvis fuld opbakning til lovforslaget fra konservativ side. Jeg vil også godt sige til hele diskussionen om det der med aflytning af uskyldige mennesker: Jeg har det personligt sådan, at hvis en terrorismetænkt eller en, der er mistænkt for at have begået menneskehandel, drab, røveri eller lignende, misbrugte min telefon til at modtage eller afgive informationer til andre forbrydere i et netværk, ville jeg være superglad, hvis myndighederne ville aflytte min telefon. Jeg ville føle det som en samfundspligt at bidrage så meget, jeg overhovedet kunne, til, at den forbrydelse blev opklaret, at forbryderen blev pågrebet, straffet og sat i fængsel.

Det er da en samfundspligt at hjælpe til med, at sager bliver opklaret, på samme måde, som vi i retsplejeloven rent faktisk har en vidnepligt. Det er også helt uskyldige mennesker. Vidner er helt uskyldige mennesker, og de bliver også tvunget til at hjælpe til med at opklare en sag. Det gør man jo. Hvis man nægter at vidne, kan man rent faktisk blive sat i fængsel, indtil man kan finde ud af at vidne. Det er også helt uskyldige mennesker, men den regel har vi jo, fordi vi lever i et samfund, og et samfund består af mennesker, og hvis vi alle sammen skal kunne være i det her samfund, forudsætter det, at vi, der kan opføre os ordentligt, kan være i fred og ro for dem, der ikke kan opføre sig ordentligt. Vi, der kan opføre os ordentligt, har en pligt til at hjælpe til med at opklare sager i forbindelse med dem, der ikke kan opføre sig ordentligt – og her er der jo ikke bare tale om ikke at opføre sig ordentligt, vi taler om meget, meget grove forbrydelser. Det er for mig at se altså en samfunds-

pligt, at man gør sit til at bidrage til, at de forbrydelser bliver opklaret.

Så jeg kan slet ikke forstå den der store bekymring for, at uskyldige bliver aflyttet. Hvad er det for en uskyldig, der vil have noget imod det? Der blev nævnt som eksempel, at forbryderen bruger sin svigermors telefon. Altså, hvis jeg havde en svigersøn eller svigerdatter, som misbrugte min telefon til at begå terror, drab eller røveri, ville jeg i den grad være tilfreds med for det første, at min telefon blev aflyttet, og for det andet at få det at vide, og at vedkommende blev anholdt, sigtet, tiltalt, fremstillet, dømt. Jeg ville da være superglad, hvis jeg havde kunnet bidrage til det.

Det er jo ikke sådan, at der på min telefon foregår ting, hvor jeg sidder og tænker: Åh nej, bare der ikke er nogle politifolk, der sidder og lytter med, for det, jeg siger her, er jo helt forfærdeligt. Altså, sådan er det jo ikke. Vi skal huske på, at ved de aflytninger har politiet jo rent teknisk og i praksis ikke tid til at sidde og aflytte alle mulige lange samtaler, jeg har med min mor om det ene eller det andet. Den slags samtaler bliver jo med det samme kastet væk og slettet – ud med dem. Det er jo kun det, som har relevans, man rent faktisk gør noget ved.

Det, vi gør her, er at give muligheden for, at man kan aflytte de telefoner, som en mistænkt benytter. Det er faktisk det, man kan gøre allerede i dag, men det her er bare en smidiggørelse, sådan at politiet ikke til enhver tid skal gøre det på øjemedet og skal til domstolen inden for 24 timer, hver gang forbryderen skifter telefon, men at det er for en 4-ugers-periode.

Det fører mig så frem til lige kort også at skulle nævne forslaget fra DF, som vi ikke kan støtte. Vi er sådan set enige i intentionerne om, at det skal være lettere for politi og anklagemyndighed at komme efter forbryderne – det er vi enige i – men vi støtter ikke forslaget, fordi DF foreslår, at man udvider perioden fra 4 uger til 8 uger, og det føler vi ikke at der er behov for. Det er ikke bare noget, vi føler, vi har faktisk fået at vide af anklagemyndigheden, at det med de 4 uger ikke i praksis er et problem, det er fint nok.

Man kan så også sige, at de 4 uger jo gør, at politi og anklagemyndighed hele tiden bliver holdt til ilden med hensyn til at vurdere, om det nu stadig væk er nødvendigt, at man har kendelsen, og jævnlige vurderer sagen, altså om man ikke skulle se at få sagen skåret til nu og få vedkommende tiltalt, stillet for en dommer og